

SZÁSZVÁROS ÉS VIDÉKE

POLITIKAI, TÁRSADALMI, SZÉPIRODALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

Előfizetési árak:
Egész évre — — 240 L | Negyed évre — 60 L
Fél évre — — 120 „ | Egyes szám ára — 6 „
Nyilttér szavanként 6 L.

Alapította: ifj. Szántó Károly.
Felelős szerkesztő: Dr. BOCZ SOMA
Kiadóhivatal: „Szászvárosi Könyvnyomda Rt.”

Megjelenik minden vasárnap.
Mindennemű pénzküldemények a „Szászvárosi Könyvnyomda Rt.” címére küldendők.
Hirdetések árszabály szerint. — Kéziratok nem adatnak vissza

Valami az életiramból.

Akinek megadatik néha az a lelki erő, hogy az életnyargalásban néhány percre bár meg tudjon állni és ebben a megállásban maga köré tudjon nézni, — épületes látványt szemlélhet szerte, amerre tekint. Az emberek terv nélkül, cél nélkül, valami örült áramtól üzetve loholnak, eszük megjöttétől az utolsó vonaglásig. Futnak, futnak és örökké futnak.

Nem néz senki se jobbra, se balra, nem néz előre, se hátra, csak megy és megy, azaz nem is megy, hanem lohol, vágtat inaszakadtán — valahová, valamerre, — amerre a többi igyekszik.

Az értelmetlen tömegszuggeszciónak olyan rémes jelensége ez, amelyik, — ha tovább is így tart, második vízözönt hoz az emberiség fejére kifulladás formájában, végkimerülések jegye alatt.

Mert álljunk csak meg egy kissé. Nézzünk csak széjjel a világszinpadon, az életcirkusz látatlan porondján.

Jónéhány évtizede megkezdődött egy ugynevezett terelés. A napi munkáját rendes kerékvágásban végző embereket elkezdtek üzni, ijeszteni, rémiteni. Vigyázzatok: — mondották, — az éjszakában, titkok közt vagytok, itt-ott füttyszavak, hangok hallatszanak, mind jeladások ezek a ti existenciátok tönkretételére. Ellenség közeleg, le ne pihenjtek.

Az emberek (a mesében juhoknak személyesítik őket) nem vizsgálták igazak-e a suttoztatások, nem néztek egyáltalán maguk köré. Egyszerűen elhitték, hogy amit ők nappalnak tudtak időtlen idők óta — tényleg sötétség, éjszaka, valóban szürkület. Elhitték, hogy amit kezük tapintásával éreznek: mystikum. Elhitték, hogy a félelmében füttyörésző valójában haramia, ki jelt ad a bandának, mely direkt őt akarja kifosztani, akarja megölni. Elhitték, hogy a hangok: vezényszavak, jeladások, lesipuskások vészes morgása és hogy ellensége neki az egész világ; emberek, állatok, mind.

Beszéljünk józanul. Hát nem az ősember mindentől félése, páni félelme lett ur a műveletnek nevezett emberpáriák között? Hát nem ellenséget látott és lát mindenki mindenki? Hát nem ott tartunk, ahol a kezdet embere ijedtében leborul egy kődarab előtt és — imádni kezdi, hogy ne bántsa őt. Hát nem méregitalnak néz ma mindenki minden folyóvizet, amely pedig neki éltető frissülést okoz.

A világháboruban, a forradalmakban

agyonhajszolt ember; a ma embere egy lélekmérgezés áldozata, egy örült iram szenvedő futója, akinek élete nem élet, nem élés, nem átélés, hanem sofőrsködés, motorvezetés erdőn, utcán, mezőn, ugaron, országuton, levegőben. Vad iram mennyeken, poklokot át.

És itt, ebben van a tragikuma mindnyájunknak. Itt, ebben vész semmibe minden szép és nemes emberi cél. — Sociologusok azt mondják: az ember célja a boldogság, a megnyugvaskeresés. Nos, ez a cél a ma emberének szeme elől elveszett. Tényleg éjszakának kellett reánk borúlnia, hogy ne vehessük észre az élet, a lét egyetlen célját, értelmét.

Kérdezzük meg csak magunktól: hát azért jöttünk a világra, hogy folytonosan hajszolódjunk és hajszoltassunk? Azért van ember és élettárs, hogy egymás ellen vivjunk végezetlen csatát? Azért oktatják, nevelik az édes anyák szépséges gyermekeiket, hogy soffőrsködjenek az életautón? Hogy folyton 60—100 kilométeres sebességgel vágassanak el pihenést, örömet, megnyugvást nyújtó hegyek, völgyek, források, cukros-boltok, cirkuszok, strandfürdők, tengerek mellett? Hát azért élnek, hogy ne tudják meg mi az igazi élet? Mi az öröm, mi a megelégedés?

A rohanásban nincs öröm, nincs boldogság. Annak végén csupadoscsupán a kifulladás szalagja áll.

Térjen hát eszére minden vágatató. Lassítsa meg az iram-menetet. Kormányozza ugy élete járművét, hogy megálljon enyhülést adó stációkon. Vegyük észre és éljük az apró kis örömeknek. Adjuk át magunkat néha a gondtalanságnak. Hiszen nem muszáj örökös autóbuszon járni, ahol fülledt a levegő s állandó feszültségben van minden idegszál.

Az élet nem autóbuszjárat, amelyik örökké uton van. Az élet gyalogszereskedés is. Sőt csupán csak az kellene legyen, gyalogszereskedés, amelyik mellett meg lehet állni, lehet sietni, lehet ballagni s éjszakára csendesesen nyugalomra térni.

Hiszen a ma embere nem látott napkeltét, se lementet, csak sebesség mértét és benzines-tartályt.

Ezt nézni pedig: nem élet.

A pénz öfelsége

ellúnt, visszavonult nehéz páncél szekrények sötét mélyébe s azoknak, kik belőle élnek, alig maradt itt valami. A világ azért éppen úgy forog, a nap éppen úgy süt, csak a kenyér lett kevesebb, csak a gond több, csak

ez hiányzik, csak az kellene, itt van a tél s a nélkülözések réme, a szegénység fájdalmas ténye szántja mélyebbre a gond barázdáit. „Nincs,” a hatalmas ur, egyre követelőzőbben kopogtat, hiába kergetjük, hiába üzzük, hiába hajtuk, itt van a nyakunkon, a hátunkon, ott van minden gondolat mögött s mint sötét árnyék kísér, ha szökni akarunk előle.

Európa természeti kincsekben leggazdagabb országában Ur lett a gond. Vannak végtelen síkságaink, melyeken hullámzó, aranykalászos buzatáblák a láthatár szélén a kék égbolttal ölelkeznek s nincs kenyerünk. Vannak végtelen legelőink, melyek szelidombokon, magas hegyeken keresztül havasokig nyulnak s rajta gulyáknak végtelen hadserege szelid kolompszó mellett legel s nincs husunk. Csillagok honáig nyulnak fel végtelen erdőseink s nincsen fánk, mély ölü folyókban vigan ficáncol a hal, a föld sötét mélyében arany csillog, köszén keményszik, vas kívánczik dolgos kéz alá, só terem puha kenyérhez, ásványviz bugyog, hogy pompás borainkkal egyesüljön, vagy beteget gyógyítson, földgáz sistereg, hogy gyárakat hozzon mozgásba, a kőolaj patakokba ömlik s nekünk mégis semmink sincsen. Gyáraink karcu kéményéből mind vékonyabb füstszallag száll az ég felé, kohóink tüze egyre halványodik, üresen futnak vonataink s mind több lesz a munkától megfosztott ölbe tett kéz.

S mindezt, hogy így van, emberek, konok, elfogult emberek teszik, kiknek hivatása volna egy gazdag ország keretein belül megelégedetté tenni az emberek millióit. Ne a kisebbségek kulturájától, ne azok nyelvével, ne a koholt irredenta vádaktól féltsek az országot. Egy nincstelen országban nemcsak a nyomor sir és nemcsak a szegények panasza hangos. Az ilyen országban meglazul az erkölcs, elbujik a becsület, burjánzik a bűn s csak homokra épített vár az igazság. Egy népnek a jóléte, forrása minden jónak, minden szépnek, de egy elszegényedett s leszegényített nép kiszámíthatatlan következményű történelmi tragédiáknak a szülő anyja.

E gazdag ország szegény lakosainak megdönthetetlen hatalmu kormánya ne bennünk, kisebbségekben keresse ellenségeit az országnak. A mi kulturánk, a mi nyelvünk, a mi két dolgos kezünk, a mi becsületünk arannyal fel nem mérhető kincs lehet annak kezében, ki ezredévek történelmi tanúságait szem előtt tartva, az ország érdekeit mindenek fölé helyezve, megtalálja az utat a megértés felé. Keresni, megtalálni és haladni a megértés útján renaissancát jelentheti egy országnak, mert hiába való és meddő próbálkozás összetörni és kiirtani oly fajtáját az embereknek, kiknek megdönthetetlen erőssége a tiszta erkölcs s akiknek egyetlen, de hatalmas fegyverük van, az Igazság.

Lehet nehéz és szokatlan a hivatottaknak

rá lépni egy olyan utra, melyen az Igazság és a Tiszta Erkölcs vezet a Megértés felé, de ha rálépnek, de ha rajta haladnak, gályánk kopott szőnyegére hullani fog ismét a megelégedettségnek s a jólétnek aranyesője.

—b—

HIREK.

A szászvárosi Capitoliumban.

A multkorában letévedtem a Malom-utca környékére, vesztetre. Gyanútlanul lépegettem a szászvárosi híres aszfalton, mikor hirtelen egy irányba kerültem lábaimmal. Elcsusztam — konstatáltam tápázkodás közben, — pedig nics is narancsszezon. Közlebről vizsgálva a dolgot, az elcsuszás tényén kívül megállapíthattam, hogy senki nem látott, ami — tekintve a Malom-utca forgalmát, — nem számíthatott csodára. Narancshéját sem láttam se a közelben, se a távolban, de gyanus foltok tarkították ruhámat, melyek bámulatos módon hasonlítottak a járdát borító pettyekhez. Junó istenasszony szent madarai, a libák voltak erre látogatóba. Névjegyeik tömege élénken bizonyította, hogy ezt nem lopva, titokba tették s hogy az őszi eszések jótékonyan befolyásolták a fű és egyéb zöldsfélék ujjáéledését, azt viszont a névjegyek zöldes alaptónusa igazolta. Tul a pompás hidászati alkotáson az egész nagy római Capitolium fogadott. Az uttesten, a járdák nyomait jelző s a házak mentén húzó kőbuckákon, az árokban, mindenhol libák nyújtogatták fehér nyakukat. Sziszegve és megvető pillantással fogadtak engem, a pogány idegent, kiről ugy látszik, messziről látták, hogy inkább sültropogósan élvezem őket, mint így lármázva és pettyegve szeszélyes mozaikokat lábam elé. Egy nagy csoport szárnyra kapva, rettenetes gágogással fejem felett utra kelt s római jellemhez hiven minden akadályokon, villanydróton, békés teheneken, embereken keresztül utcába, friss fűre szállt. Mindez megerősítette azt a tudatot, hogy latin országban vagyok, hol a rokon ösök hitéhez hasonlóan szent állat a liba, mit senkisé is őriz, senki korlátok közé nem szorít.

— **Éhező magyar diákok.** A Bukarestben tanuló magyar főiskolai tanulók jajsza már a tavaly megdobogtatta a romániai magyarság szívé. A gondtalan, 20 éves ifjúság gyönyörű romantikája, a magyar főiskolai diákokra nézve: egyszerűen csődöt mondott új helyzetünkben, mert a magyar diák élete ma legnagyobb részben nem egyéb, mint hallatlan nélkülözés és kimondhatatlan nyomoruság. Oly megrázó diák-tragédiákról számoltak be sokszor a napilapok, hogy azoknak még elképzeléséhez is hogárthi fantázia szükséges. A szegényletes diáknomor még a tavalyi évben, szélesebb körű magyar társadalmi mozgalmat indított meg a szegény diákok felségélyezésére, de sajnos: az eredmény alig volt több a semminél. A magyar társadalom a jövőre reményeivel szemben olyan szűkkeblű indolenciát tanusított, hogy az, — bár sok mentséget irhatunk fel enyhítő körülmény gyanánt, — mégis szegénye a romániai magyarságnak. Az éhező diáksággal szemben a magyar társadalom immár le kell rója a tartozás el nem disputálható kötelességét, mert az az öngyilkosságnál is több, ha jövőre politikai magatartásunk vezérével, parlamenti képviselőivel nem törődik a magyarság egyeteme. Nem szabad éhezni

engednünk kulturánk jövőre oszlopait, fároszait, s lehetetlen nyomoruságban sinyleni hagynunk jövőre magyar gazdasági életünk irányítóit és gyarapítóit! Minden becsületes magyar léleknek tettekkel kell támogatnia a Tornyai Gyula volt szenátor által megkezdett mozgalmat és a magyar diákok felségélyezésére alakult bizottság felhívására, minden nemzetét szerető magyarnak kell juttatnia filléreit az éhező magyar diákok példátlan nyomoruságának enyhítésére. Szerkesztőségünk ez uton kéri a kenyérmezei magyarságot, hogy adományokat, — nyilvános elszámolás és lapunk hasábjain közölt nyugtázás kötelessége mellett, — küldjék be a „Szászváros és Vidéke“ szerkesztősége címére. Mi az adományokat a bukaresti segélybizottsághoz fogjuk elküldeni.

— **A Szászvárosi Ref. Nők Szervezete** újból megkezdte minden hónap utolsó vasárnapján tartandó vallásos-estélyeit. Az első estély október 30-án 6 órakor lesz a kollegium imatermében, következő sorrenddel: 1. Előfóhász. 2. A 244 ik éneket (régii könyvben 225. oldal) éneklie a gyülekezet. 3. Szaval Gőnczy Pál. 4. Felolvas Gergely Ferenc. 5. Énekel a Dalkar. 6. Szaval Ginsel Irén. 7. 179-ik éneket (régii könyvben 166. oldal) éneklie a gyülekezet. Perselyadományok a szegények segélyezésére. A közénség érdeklődését és pontos megjelenését, hogy 6 órakor kezdeni lehessen, kéri a rendezőség.

— **Megbuktak a híres párisi női szabók Budapesten.** A világhírű párisi szabók akik a fejlődő Budapesten új piacot szeretnének teremteni maguknak, ezen az őszön nagy divatkiállítást rendeztek a magyar fővárosban. A kiállítást a Gellért-szálló termeiben nyitották meg. A kiállításon a következő cégek vettek részt kollekcióikkal: Lanvin, Cheruit, Jenny, Patou, Worth, Gallot, Philippe & Gaston. A kiállítás alkalmából sok érdeklődő gyűlt össze a Gellért-szálló termeiben, de a párisi szabók nem arattak nagy sikert Budapesten. Az elegáns és kulturált izlésű pesti hölgyek hamar megállapították, hogy a párisi divatkirályok nem a legelsőrangú kompozíciókat hozták magukkal. Sőt még a manequinek közül sem az első garnitúra utazott velük. A válogatottan elegáns próbakisasszonyokat Párisban hagyták Worthék és Calloték, csak úgy mint a válogatott ruhakölteményeiket. Ami pedig elég hiba volt, mert az előkelő pesti dámák ismerték a szabók elsősztályu kreációit és ezt a selejtes, másodosztályu árut mosolyogva utasították vissza. Ez a bukás annál lesújtóbb a nagy szabókra nézve, mert három hónappal ezelőtt Bécsben érte őket hasonló sikertelenség. Ugy látszik, hogy a divat terén Budapest, Bécs és Berlin Amerikához hasonlóan függetleníti magát a párisi divatfejedelmek uralkodása alól.

— **Zeneművészet városunkban.** A Horceag főhadnagy karmester által rendezendő koncert műsorán: Haydin „A teremtés“ című híres egyházi oratoriuma szerepel, melyet szász polgártársaink a mult évben nagy sikerrel adtak elő egy tőplomi hangverseny keretében. A próbák nagyban folynak, a résztvevők, városunk előkelő zenei társadalmá nemzeti és felekezeti külömbőség nélkül. A próba soprán és tenor szólamok részére minden hétfő estére, alt és bassus részére csütörtök este fél 9-re van kitűzve az állami leányiskolában.

— **Fürdőrend.** A helybeli kádfürdő bármely csütörtök, péntek, szombaton egész nap és vasárnap délelőtt, a gőzfürdő urak részére bármely szombaton délután van nyitva. Gőzfürdő hölgyek részére november hó 3-án és 17-én, csütörtökön délután.

— **Iparosok, szakmunkások jelentkezése.** A vonatkozó hadügyminiszteri rendelet alapján a helybeli hadkiegészítő parancsnokság ez uton is felhívja az iparosok, szakmunkások, műszakiak figyelmét, hogy a hadügyminiszteri rendelet értelmében 1927. nov. 1-től 1928. február 1-ig illetékes katonai kiegészítő parancsnokságoknál katonai könyvecskéjük láttamozása céljából jelentkezni tartoznak. A jelentkezési kötelesség erdélyiek részére kiterjed az 1902—1924. évi kontingesbe tartozókra, legyenek bár orvosi, családi vagy más okokból is felmentve. E kontingesbe tartozók közül azok is jelentkezni kötelesek, kik ezt bármi okból eddig elmulasztották. Távollevők családjuk által értesítendőek a jelentkezés kötelességre, melyet azok a tartózkodási helyükhöz legközelebb eső katonai parancsnokságnál, külföldiek a konzulátusnál eszközölhetnek. A jelentkezés napja szászvárosiak részére december 20—23, kudzsiak részére 3—8. A csendőrség, rendőrség és katonai hatóságok szigoruan utasítva vannak az érdekeltek jelentkezésének ellenőrzésére, minek elmulasztása szigoru büntetőjogi következményekkel jár.

— **A szászvárosi állami anyakönyvi hivatal házassághirdető tábláján a következő házasulandók kihirdetései vannak kifüggesztve.** 1. Coca Antal gör. kath. vallásu 30 éves nőtlen téglavető szászvárosi és Mátyás Mária gör. kath. vallásu hajadon gyulafehérvári lakos. 2. Moga Aurel gör. kath. vallásu 26 éves nőtlen gépész szászvárosi és Suvaina Erzsébet gör. kel. vallásu 21 éves hajadon szászvárosi lakos.

— **Halálozás.** Özv. Mánn Károlyné szül. Ekard Berta f. hó 16 án, életének 69-ik évében hosszas szenvedés után elhunyt. Temetése f. hó 18 án d. u. 4 órakor volt a róm. kath. egyház szertartása szerint nagyszámu rokonság és gyászoló közönség részvétele mellett.

— **A főtéren benzínraktár részére bódét akart Mococ Áron vállalkozó felállítani,** azt azonban a városi tanács, tekintettel arra, hogy egyfelől a főtér külömben is szűk a vásárosok kirakodása alkalmával, másfelől a benzínárusító raktárok eléggé könnyen megközelíthető közelségben találhatók, nem engedélyezte.

— **A bukaresti meteorológiai intézet a tél közeli beálltát, kemény, fagyos időt és heves hóviharokat jósol.** A Fekete-tengeren hirtelen depresszió állot be, aminek következtében az idő hirtelen lehült s a gyalui havasokban, Brassó körül, Gyimesen és Hargitán megmutatta magát Téliapó. Szerencsére hirtelen vissza is vonult, de úgy látszik, hogy itt leselkedik az ajtóban.

— **A havason termelt városi tűzifa leosztathatása céljából épülő zsilip építése Amlacher erdőmérnök felügyelete alatt gyors tempóban közelidik befejezéséhez és remélhető, hogy ha az idő kedvezni fog, az usztatás három hét múlva megkezdhető lesz.**

— **A Magyar Légiforgalmi öt év alatt 8826 utast szállított baleset nélkül.** A Magyar Légiforgalmi R-t. ebben az évben a vele üzemközösségben működő Deutsche Luft-Hansa A.-G.-tal együttesen Budapest—Bécs, illetve Bécs—Budapest között 160.612 kilométeres távolságot repült be baleset nélkül. Kizárólag a saját üzemében 660.712 kilométert repült 3452 felszállásban, 5055.5 óra alatt. Ötéves fennállása óta 8826 utast, összesen 887.438 kg. podgyászt, árut postát stb. szállítottak a vállalat repülőgépei, anélkül, hogy akár csak egyetlenegy baleset is előadódott volna.

— **A hadikölcsönöket karitatív alapon akarja a magyar kormány valorizálni.** A hadikölcsönök dolgát a népjóléti minisztérium fogja rendezni és pedig karitatív alapon. Eszerint azok a hadikölcsönkötvénytulajdonosok részesülnek a kedvezményben, akik ki tudják mutatni, hogy teljesen elszegényedtek és nem nyereszkeskedési vágyból, hanem az állammal szemben hazafias magatartásból jegyezték kölcsönkötvényeket. Az illetők aztán évjáradékot fognak kapni a népjóléti minisztériumtól.

— **Csak január elsején szüntetik be a negyedosztályu vagonokat.** Több napilap már hírül adta, hogy a C. F. R. vezérigazgatósága nov. 1-ével be akarja szüntetni a negyedik osztályu személykocsikat. Most a vezérigazgatóság megváltoztatta ezt az elhatározást és úgy döntött, hogy csak január elsején lép-teti életbe az új rendelkezést.

— **Közgazdasági hírek.** Gabonapiac: Buza: Kis mennyiségek könnyen vevőre találhatnak. Vaggon vételre nincs vevő csak alacsony árak mellett, mert exportra 720—730-as árnál magasabban el nem helyezhető, ily árak mellett nagy gazdák pedig nem akarnak. Piaci ár 740—750 leu. — Tengeri. Elég bőven kerül piacra, ára jó száraz árunak 120 leu vékánként. — Bab. Az idén kevés termelt s a kifestő főlveszi. Ára 100 leu litervékánként. — Krupli. Nagy kínálat van benne, ára 40 leu litervékánként. Lóhere. Teljesen üzletelen. Fizetnek névleg mert üzlet nincs benne 37—40 leu kilogramonként. — Pénz. Nagyon kevés van belőle mindenütt s az ami van, az is oly drága, hogy kereskedelmi célokra már nem felel meg a mai szerzési lehetőségek között s ebből kifolyólag minden üzleti vállalkozás holtpontra jutott.

A patikus ur felolvasásra készülődik.

Fodrász-dráma egy jelenetben.

Elkövette: *Gergőy Adorján.*

Az előadási jog képviselője Ergást urra van ruházva.

S z e m é l y e k :

BORBÉLYINAS, egy piac-utcai hajnyirdából, (hol nők részere: külön bubi-szakosztály, karöltve szörszál hasogatással és manikűr betéttel).

PATIKUS UR, a főtéri irodalmi patikából. (Patikus ur kitűnő hangulatban van, mert az Egyet részere a polgármester ur motoros vizipuskát, ártézi kutakat és kötelet helyezett kilátásba. Hangulatfokozónak, sarjadni kezdenek, a színen nem látható burjánosban a kiszott menta gyökerek. Az irodalmi patikát a színen nem okvetlen szükséges szemléltetni. Műkedvelő rendezőktől elég, ha külön Persikol plakátokkal sejtetik, hogy a kiindulási kezdet a borbély műhelyhez a főtéri patika volt. Inkább a borbély műhely varázslandó elő korhű szerelvényekkel. A patikus ur kreálójá csak kövér egyéniség lehet).

PATIKUS UR: (belépik a hajnyirdába a szétpattanásig feszes, közismert alt-wienbeli smokingjában.)

INAS: (a gazdája többnyire szögön lógó tűzoltó sisakjával a fején a borbély tűkör előtt grimázkodik. A smoking tűkörről a borbély tűkörre — és vice-versa — visszaverődő sugár cserebere következtében a hajnyirda lassan, de biztosan, fény-nyirdává változik a színen. Városi villany erre az expressionista fényváltozatra nem használható, de zseblámpák igen!)

PATIKUS UR: Nincs itthon a gazdád, te önkéntes csövezető csemete?

INAS: (lekapja a sisakot a fejről) Áztatos szolgálja. A főnök ur háznál borotvál, de rögtön jön. Tetszik tudni, kérem áztatosan, a dalnok Berivoy urat készíti elő a születés napjára Branga Nicu nagyságos urnak. Dal-estély lesz a Transiban egy kicsi nedves vacsorával. Tessék parancsolni helyet foglalni.

PATIKUS UR: Hát a segéd hol van?

INAS: Spanyolban van — krem áztatosan, de lehet, hogy gyermekjárványban merevedik. Különben bocsánatot kérek, hogy a tűkör előtt gyakoroltam magam egy kicsit a tűzoltás emberbaráti kötelességeinek alapismereiteiben, de Bede Sanyi nagyságos urtól látám a porcellán boltban az önkéntes tűzoltói tűkör-gyakorlatokat. Borotválni méltóztatik parancsolni?

PATIKUS UR: Azt akartam, de...

INAS: méltóztatson csak nyugodt lenni, én is tudok berotválni — krem ásson!

PATIKUS UR: Te?

INAS: Igen — krem ásson! Berotváltam már a főnök urat is.

PATIKUS UR: Igy már más — öcskös.

INAS: (a kalapot elveszi a patikus urtól és a fogásra akasztja. Ezzel a művelettel az álló fogast a patikus urra dönti s úgy megkoppantja boltozatos homlokát, hogy azonnal tojás nagyságu daganat támad az ütés helyén.) Bocsánatért esdekelek, de, krem ásson, becsület szavamra, nem akartam.

PATIKUS UR: Kezdetnek elég jó.

INAS: Pedig azt mondja a segéd ur, krem ásson, hogy nagyon könnyű kezem van. (Az ablakhoz cibálja a patikust.) Talán ide méztasson parancsolni, itt világosabb van, krem ásson, mert ide világít a Szöllősy ur — autbusznak előléptetett — teher járgánya is, a melyik olyan büszke diadallal röpitette a dalárdistákat a Jungerwaldba. Krem ásson — a Jungerwaldba s az Unterwaldba, a hirbe, a dicsőségbe, Nagypoldon majdnem az örökévalóságba!

PATIKUS UR: (Beleül abba a bizonyos székbe, amelyikben egy fél óra hosszat úgy érzi az ember magát, mintha nyakszirtmerevedése volna.) Aztán siess önkéntesfi és ügyesen csináld, mert felolvasásra kell mennem a népszövetségi estélyre. (Előveszi a kutanyelveket és olvasni kezdi: „A nadrágulya a magyar népköltészetben“ c. folkrokisztikai tanulmányát.)

INAS: Igenis — krem ásson! (Egy nagy fehér abroszt kezd a patikus nyakába gyömszőlni.) Nagyszerűen tetszik konzerválva lenni. A saját természetű Persikolától méltóztatott ilyen terebélyes tokát növesztetni? Milyen kitűnő munkamező ez e berotva számára. Sehol egy csepp Ádámcsutka!... Kedves egészségére kívánom!

PATIKUS UR: Mit te?

INAS: Prüszkölni méltóztatott parancsolni.

PATIKUS UR: Fenét méltóztatott. Tikácsoltam. Szinte megfojtottál evvel a sátorponyvával.

INAS: Bocsánatot kérek. Becsület szavamra nem akartam — krem ásson. Oh, hogy is akarhatna valaki rosszat egy ilyen elsőrendű tokával teljesen Ádámcsutka nélkül?

PATIKUS UR: Hiszem, hiszem, csak siess. Egy fél óra mulva az estélyen fel kell olvasnom saját buvárlataimról szóló értekezésemet. Siess.

INAS: Igen is — krem ásson, sietek. De méztasson elképzelni hogy pukkadozok, mikor a mi girhes papunk Ádámcsutkáját kell szapanozni. Hogy az ördög vigye el ezeket a nyugdíjas egyetemes egyháziadós Ádámcsutkákat! Rosszabbak ezek — krem áztatosan —

a sebehelyi golyvánál — borbély szem-pontból.

PATIKUS UR: Igyon Persikolt.

INAS: Igenis — krem ásson. Én is ajánlani fogom neki. (Elmegy a spanyol fal mögé, ahonnan egyik kezében egy köpöcsészéhez hasonlatos habedényt hoz elő. Másik kezében egy serte-pamacs van s ezt hol az edényhez, hol a patikus arcához verdesi, dörzsöli és kéjes vigyorral kezdi bekenni a patikus egész ábrázatát.)

PATIKUS UR: Az orromat is leakarod borotválni?

INAS: Véletlenül kentem be. Becsület szavamra nem akartam.

PATIKUS UR: Mozgás, mozgás öcskös. (Rövid szünet.)

INAS: Méztatott hallani, krem ásson, milyen ravasz inasa van Hemmen urnak?

PATIKUS UR: Nem méztattam.

INAS: Van egy kis tarka kuttyája. Sok tarka kutya van, az igaz, de ez más. Amikor az inas hajvágás vagy borotválás után kefélni kezdi a vendéget, a kis kutya előszalad a díván alól s a kuncsaft lábára ugrál.

PATIKUS UR: Kedves kis kutya.

INAS: Az... És — krem ásson — nem hagy békét addig a kuncsaftnak, amíg az inas rá nem kiált: „Mars, Trinkgeld!“

PATIKUS UR: Hát Trinkgeldnek hívják?

INAS: Igenis — krem ásson.

PATIKUS UR: (Félre.) Ez nekem szól. (Fenn.) Tényleg nagyon kedves kis kutya.

INAS: Én is akartam egy ilyen kis kuttyát, de a főnök ur azt mondta, hogy kirug vele együtt.

PATIKUS UR: Kapsz te kutya nélkül is elég borraivalót!

INAS: Én? (A pamacsot tele habbal a patikus nadrágjára ejti.)

PATIKUS UR: Szamár! Pecsétes nadrággal menjek a felolvasásra?

INAS: (vizes kendőt hoz elő s azzal kezdi mosni, döröglni a nadrágot, amin így még nagyobb pecsétnyom keletkezik.) Bocsánatot kérek, de becsületszavamra nem akartam — krem ásson.

PATIKUS UR: Jó, jó — csak vigyázz, hogy bár ennyivel maradjak.

INAS: Megijjedtem attól az elég borraivalótól, amit tetszett említeni.

PATIKUS UR: Talán nem kapsz?

INAS: Tegnap egy fillért se kaptam és fogadni mernék, ma sem kapok semmit.

PATIKUS UR: (a tűkörben észreveszi, hogy némi biztatást vár a fiu.) Pedig más vendégnek is elmeséled ezt a ravasz kutyahistóriát, ugye?

INAS: Ha egyedül vagyok az üzletben. Az a baj, hogy a segéd ur ritkán merevedik meg. A tegnap sem volt szerencsém a tarka kuttyával, mert az exjárásbíró urból még ele-vátorral sem lehetett egy kis tringeltet kiemelni. Pedig ő is ádámcsutkás és eszteni-dönkint legfeljebb, ha kétszer néz borbély tűkörbe. Annak mind mesélhetek.

PATIKUS: Te csirkefogó, respektáld a közéleti előkelőségeket. (Rövid szünet.) Híjj, azt a ragyogó csillagát annak a berotvának. Látszik, hogy acéliből van, csak úgy szikrázik a szemem tőle.

INAS: Huz?

PATIKUS: Sőt! Taszit!

INAS: Azonnal — kérem ásson. (A spanyol fal mögé siet s ott a berotvát teljes erővel egy szijjhoz csapdossa. Majd vissza jön és tovább borotvál.)

PATIKUS UR: (Nyöszörögve.) A segéd ur mondta, hogy könnyű kezded van? Mi?

INAS: Az édesanyám, mikor látta, hogy milyen könnyen tanulok hármónikálni.

PATIKUS UR: Nagyszerű. (Rövid szünet.)

INAS: Én nem vagyok tanult ember, de művelődés történetét én is tanultam az „Erzsébet Mozgó“-ban... akarom mondani: a kollegiumi elsősben. Eleget tudnék tehát koromhoz és körömhöz képest, de azt mégsem tudom, hogy mire való az ember arcán az anyajegy?

PATIKUS UR: Biz azt én sem tudom, lehet, hogy Sváby doktor ur sem. Csak annyit tudok, hogy anélkül is nagyon jól meglehet élni.

INAS: Akkor nem tetszik haragudni, amiért levágtam ezt itt a baloldalon?

PATIKUS UR: Hát az sajog olyan rettenetesen. (Tükröbe néz.) Állítsd el legalább a vért, a teremtésit a könnyű kezdeknek!

INAS: (vizes szivaccsal lemossa, aztán egy nagy darab timsóval dörzsölni kezdi, majd egy féltényérnyi helyen bekeni az arcot jódtinktúrával s miután látja, hogy ez sem használ, egy 2 leus nagyságu angol tapaszt ragaszt a jódtinktúra fölé középre.) Ne méztassék haragudni, úgy is meglehet élni nélküle, becsület szavamra, nem akartam — krem ásson.

PATIKUS UR: Most már mindegy! Hanem vigyázz a többire! Esetleg bár egyet hagyj meg emlékül.

INAS: Igenis — krem ásson! (Tovább botrotvál, mialatt végigvonul a Vértanuk és Mindenszentek bánatos boruja a patikus ur szenvedő arcán s feje fölé dicskőr szövődik szemzikkraiból és a lankadó fényű városi villany-sugarakból. Ehez a mártir-aureolához nagyon jó a mi vértanusági sorsba döntő villanyáramunk.)

PATIKUS UR: Hja hja, jaj, jaaj!

INAS: So, so!

PATIKUS UR: Hát te németül is beszélsz?

INAS: Nem! Ezt itt hallottam az üzletben. Amikor a bőrszúr „hja-hjá“-t sóhajt, a vasas mindig rávágja, hogy: „so-so.“

PATIKUS UR: Igy hát te most gunyolod őket — ugye?

INAS: Nem én! A főnök ur rámparancsolt, hogy figyeljem meg az uri kuncaftok modorát és tanuljak tőlük.

PATIKUS UR: Nagyon helyes. (Rövid szünet.)

INAS: Ne borotváljam le a nagyságos ur fogkefe bajuszát? Megfiatalodnék egészen, kicsit megvékonyítottam a bajusz egyik felét — krem ásson — a bál oldalon.

PATIKUS UR: (megint a tükröbe néz. A bajusza úgy fest az orra alatt, mint 10—12 pálmafából álló óázis a beláthatatlan sivatagban.)

INAS: Ne tessék haragudni, becsületszavamra nem akartam.

PATIKUS UR: Most már mindegy! Borotválj ki a másik felét is.

INAS: Igenis — krem ásson. (Az arcát felemeli, hogy bekenje a jobboldalát. Kezével a patikus orrát felfelé huzogálja.)

PATIKUS UR: (Orrhangon.) De szorítsd úgy az orrodat, deb kapok levbegőt! Begfulladok.

INAS: Méztasson a szájon szuszogni — krem ásson. (Még feljebb huzza az orrot.)

PATIKUS UR: Ha deb folyda bele a hig szabbanhadod — te szabár!

INAS: Az ügyvéd ur sem engedi, hogy az orrához nyuljak. Pirja van tőle... Na meg van már — krem ásson!

PATIKUS UR: Hála Istennek! Gazdád nem így csinálja ezt.

INAS: Minden borbélynak meg van a maga fogása — krem ásson. Most csak lemosom a rozsdá marta gyalázatot, — akarom mondani: a nagyságos ur arcát és a bevágáso-

kat. (Tálban vizet hoz és a szivacsot bemártogatva, mossa a vértarajos habokat. A bő viz a patikus ur nyakáról lefolyik az alábbi helyekre és átüt az ingen és a tükröző nadrágon.)

PATIKUS UR: Hát azt a jódtinktúrát mi a fenével mosod le?

INAS: Semmivel! Azt nem mossa le semmi — krem áztatósan.

PATIKUS UR: Hát már most, hogy menjek így felolvasni a népszövetség elé?

INAS: Tessék egy héttel későbbre halasztani — krem ásson!

PATIKUS UR: Te kosszvakarcs, mondd meg igaz lelkedre, nem szólott semmit a gazdád mikor megberetváltad?

INAS: De igen. Adott két jó pofot és azt mondta: „Nesze, hogy sajogjon a te pofád is. Marha!“

PATIKUS UR: (Vizes inggel és nadrággal, pamacs bajuszával, homlokán egy tyuktojásnyi daganattal, piros orral, arcán tenyérynai nagyságu barna foltal, közepén angol tapasztalal kidiszítve, — rohan a népszövetségi felolvasásra. Már elzugott a harangszó is s messziről a patikus ur felé bug egy bus, borus, basszus hang a sötétségből, a Billich ur hangja: siessen gyógyszerész ur az Istenért, a Frátert már a burjánosba is elszalasztottuk. A piac utcából meg ezen közben kihallik a dráma legrémesebb fináléja: Kszksz-ksz, Trinkgeld, gyere ide! Egyen meg a vaci fene!“

— Fügöny. —

Cenzurat: de Liviu Herlea, Poliŋai.

AEROXON

a legjobb légyfogó,

nagyban és kicsinyben kapható a „Szászvárosi Könyvnyomda R.-t.“ könyv- és papirkereskedésében.

OPREAN AUREL

női és férfi divatüzlete, Orăștie

Az őszi és téli szezonra nagy választékban megérkezett új árúk csak jó minőségben és olcsó áron nálam kaphatók.

34

3-3

„ERZSÉBET“-MOZI

A KONVIKTUSBAN.

Alapítva 1911-ben. — Ig. váll. Neuvirth György.

Ma vasárnap, f. év október 23-án délután 4³⁰ és este 8³⁰ órakor:

ASSZONYOK

kiknek nem szabad szeretni.

Szenzációs szerelmi szalon-dráma, írta Bolváry Károly, rendezte Jahn Bolváry Géza. — Szereplők:

Bolváryné Mattyasovszky Ilona, Kürthy Ilona, Elena Lunda, Olaf Fjord, Paul Ottó, Karl Walter Meyer, Lotte Klinder, Loó Ethoff, Georg Henrich.

És a kitűnő kiegészítő film.

Kootz Rudolf

bőrkereskedése (gyári lerakat)

Orăștie-Szászváros.

Allandóan raktáron: bőr, talp, bocskor, cipőkellékek és cipész-szerszámok a legolcsóbb napi árak mellett. Mindenféle

kész cipők

(gummi-cipők is), női és férfi táskák originál gyári árakon kaphatók. 31 3—13

Eladók: 32 3—

Faszén, kgként 20 kgig à 5 lei, 20 kgon felül à 4 lei.

Hasított tűzifa, kgként 1 lei, 100 klgr. vételnél ingyen házhoz szállítva, oltott mész, vékánként 32 lei, továbbá eladó:

10 darab 600—1000 literes hordó literenként à 2.50 lei.

H. Stephani,

Orăștie, Calea Mihai Viteazu.

Nincs a megyében napilap,

s így a megyei vonatkozású eseményeket, személyi és egyéb híreket, rendeleteket s üzleti vonatkozású hirdetéseket

csak a megyében megjelenő ujságokból olvashatja.

Rendelje meg a 15 év óta fennálló s a megye minden részébe járó

„Szászváros és Vidéké“-t

Előfizetési ára: Egész évre 240, félévre 120, negyed évre 60 leu. Hirdetési olcsók!